

[Aksel Larsen.]

skillige af NATO-mødets deltagere ikke demonstrerede nogen synderlig god vilje — om overhovedet nogen vilje — til forhandling, afspænding, nedrustning. Typisk er hr. Spaaks udtalelse om, at den offentlige mening, som kræver fred, nedrustning, topmøde o. s. v., desværre er i strid med „den sunde fornuft“. Men jeg erindrer også den vurdering af NATO-mødet, stats- og udenrigsministeren fremsatte i radioens aktuelle kvarter om aftenen den 7. maj. Det synes mig særlig interessant, at han udtalte to ting: for det første, at mødet ingen beslutninger havde vedtaget, for det andet, at det efter hans mening var det bedste af alle de NATO-rådsmøder, der hidtil har været afholdt.

Vistnok på hvert eneste tidligere NATO-møde er der blevet truffet beslutninger. Et NATO-møde traf beslutning om optagelse af Grækenland og Tyrkiet. Et andet om NATO-overkommandoen. Et NATO-møde traf den skæbnesvangre beslutning om at godkende Vesttysklands oprustning og dets optagelse i NATO. NATO-mødet i Paris vedtog den principielle beslutning om atomvåben og langtrækkende raketter til Vesteuropa. Der har hidtil overvejende været grund til at frygte de beslutninger, NATO-møderne traf. Men NATO-mødet i København traf altså ingen beslutning.

Må jeg have lov til at betragte dette som det særlig betydningsfulde. Der blev ikke truffet nogen beslutning, som kunne skærpe den internationale situation, bruges til at forhindre afspændingen eller sætte en spærrebom op for de topforhandlinger, verdens folk venter på. Jeg håber, vi har lov til at regne med, at regeringen i almindelighed og stats- og udenrigsministeren i særdeleshed vil arbejde konsekvent og energisk på den linje, der ligger i erklæringen fra udenrigsministermødet i Stockholm, og som han ved han har fuld dækning for her i folketinget.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup konstaterede — jeg ved ikke for hvilken gang — at det danske folk er begejstret tilhænger af Danmarks medlemskab i NATO, og ville bevise det med henvisning til gallupundersøgelser. Nu ville det jo have været mere rimeligt at spørge folket gennem en folkeafstemning end gennem Gallupinstitut-

tet, men det har det ærede medlem hr. Per Hækkerup aldrig vovet — eller i hvert fald aldrig villet. Når han nu påberåber sig gallupundersøgelserne, må jeg så erindre ham om det resultat af en gallupundersøgelse, der var offentliggjort i Berlingske Tidende den 20. april i år. Det spørgsmål, man havde stillet, lød sådan:

„Mener De, det er rigtigt eller ikke rigtigt at formindske udgifterne til forsvaret i år?“

Og hvordan var svarene?

Jo, af de adspurgte svarede 52 pct.: ja, det er rigtigt at nedskære, mens 16 — seksten — pct. svarede: nej, det er ikke rigtigt, og 32 pct. svarede: ved ikke. Gallup skal vel ikke bestemme dansk politik, men den nævnte undersøgelse siger dog vistnok med sikkerhed, at det store flertal af det danske folk vil have militærundergifterne skåret ned, og at kun så mange som en sjettedel eller en syvendedel af vælgerne vil bibeholde dem, mens der åbenbart ikke er tale om, at nogen nævneværdig procent vil have dem sat op.

Jeg tror absolut ikke, denne offentlige mening strider mod den sunde fornuft — selv om den sikkert strider mod NATO-generalstabens og vel også mod vore hjemlige generalers planer og ønsker.

Der er her talt en del om begivenhederne og udviklingen i Frankrig, hvor nationalforsamlingens flertal kapitulerede over for nogle oprørske generaler, der har gjort sig berygtede ved den uhyrlige terrorisme, hvormed de har ledet kampen mod Algiers indfødte befolkning, en terrorisme, der søger sit sidestykke i Gestapos og de tyske SS-banders værste hærgen såvel i Tyskland som i de besatte lande under krigen. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup søger trøst i visse løfter og garantier, som de Gaulle menes at have givet, og det må vel være den samme slags tanker, der har fået mange borgerlig-demokratiske medlemmer af nationalforsamlingen, samt sørgeligt nok også de fleste socialdemokrater, til at give de Gaulle ubegrænset magt. At drage en parallel til, hvad der skete i Frankrigs nærmeste østlige nabolands rigsdag i foråret 1933, er uundgåeligt. Følgerne kan ingen af os overskue i dag, men vi må ønske og håbe, at det franske folk med arbejderklassen i spidsen vil slutte sig sammen og forhindre,